

R O M Â N I A  
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
Secția Penală

Decizia nr. 370/A/2019

Ședința publică din data de 22 noiembrie 2019

Asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin deciziei penale nr. 1217 din data de 27 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București, secția a II-a penală, în baza art. 431 C. proc. pen., a fost respinsă, ca inadmisibilă, contestația în anulare declarată de către contestatorul A. împotriva Deciziei penale nr. 361 din 13 martie 2019 a Curții de Apel București, secția a II-a penală, pronunțată în dosarul cu nr. x/2018, fiind totodată obligat contestatorul la plata de cheltuieli judiciare către stat.

În esență, pentru a dispune astfel, Curtea de Apel București a reținut că petentul A. a formulat contestație în anulare împotriva Deciziei penale nr. 361 din 13 martie 2019 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a II-a penală, pe care o consideră nelegală și netemeinică, arătând că în mod greșit a fost respins, ca nefondat, apelul formulat împotriva Sentinței penale nr. 941 din 3 decembrie 2018 a Judecătoriei Sectorului 2 București.

S-a reținut că, în motivarea cererii sale, petentul A. a arătat că procedura de citare a soților X la adresa din str. x, nu s-a îndeplinit corect, deoarece nu sunt proprietarii apartamentului nr. x, nu au locuit niciodată la acea adresă; nici în celelalte dosare procedura cu aceștia nu a fost întocmită în mod legal, neavând calitatea de proprietari ai respectivului imobil, nu au nici reședință, nu locuiesc efectiv sau să fi locuit vreodată, situație pe care a recunoscut-o și B.

Petentul A. a solicitat admiterea contestației în anulare pentru gravele nereguli din Dosar urmărire penală nr. x/2008, Dosarele penale nr. x/2013, y/2014 și 13829/300/2018 prin care s-a dispus condamnarea și să se dispună desființarea acestora.

Cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 426 - 432 C. proc. pen.

Prima instanță a reținut că, prin Decizia penală nr. 361/A din 13 martie 2019 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a II-a penală, în dosarul nr. x/2018 a fost respins, ca nefondat, apelul formulat de revizuentul A. împotriva Sentinței penale nr. 941 din 3 decembrie 2018, pronunțată de Judecătoria sectorului 2 București, secția penală, prin care, a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale și totodată, în baza art. 459 alin. (5) C. proc. pen., a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de revizuire formulată de revizuentul A.

Examinând contestația în anulare formulată de petentul A., în conformitate cu dispozițiile art. 431 C. proc. pen., Curtea de Apel București a apreciat că aceasta este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, întrucât simpla trimitere la un caz de contestație în anulare dintre cele prevăzute de lege, fără indicarea de argumente faptice pertinente și invocarea de pretinse dovezi corelative nu satisface exigențele dispozițiilor legale citate și nu justifică admiterea în principiu a acestei căi extraordinare de atac.

Astfel, s-a avut în vedere că, petentul contestator a invocat că judecata în apel a avut loc fără citarea legala a unei părți întrucât intimatele părți civile C. și D. au fost citate la o adresă unde nu mai erau proprietari.

Prima instanță a apreciat că numai partea nelegal citată care a lipsit de la judecarea apelului poate să invoce acest caz de contestație în anulare, nefiind posibil ca altă parte, legal citată sau prezentă la judecarea apelului, să exercite calea extraordinară de atac pentru acest motiv întrucât încălcarea dispozițiilor care reglementează procedura de citare este sancționată cu nulitatea relativă, ce poate fi invocată doar de către partea ale cărei interese sunt ocrotite prin norma încălcată.

S-a constatat astfel, că petentul invocă vicierea procedurii de citare a intimaților și nu citarea sa nelegală, apreciindu-se că, acest motiv este invocat în mod formal și nu există o concordanță aparentă între cazul de contestație și motivul pe care se sprijină.

S-a mai reținut că și celelalte motive invocate oral de contestator la termenul din 13 septembrie 2019 vizează încălcări ale normelor procesuale cu ocazia soluționării dosarului în fond și nu cu ocazia soluționării cererii de revizuire, astfel că privesc alte decizii decât cea atacată prin prezenta contestație în anulare.

În consecință, în baza art. 431 C. proc. pen., Curtea de Apel București a respins, ca inadmisibilă, contestația în anulare formulată de contestatorul A..

\*\*\*\*\*

Împotriva acestei soluții, contestatorul A. a formulat apel, cauza fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 28 octombrie 2019, când s-a stabilit termen pentru soluționare la data de 22 noiembrie 2019.

Examinând cauza prin prisma excepției puse în discuție vizând admisibilitatea căii de atac de față, Înalta Curte constată că apelul formulat este inadmisibil, pentru următoarele considerente:

Obiectul prezentei căi de atac îl constituie decizia penală nr. 1217 din data de 27 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel București, secția a II-a penală, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, în principiu, contestația în anulare formulată de contestatorul A. împotriva Deciziei penale nr. 361 din 13 martie 2019 pronunțată de Curtea de Apel București, secția a II-a penală, în Dosarul nr. x/2018.

Așadar, prin decizia penală apelată, curtea de apel a examinat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare promovate de contestatorul A., respingând în principiu cererea acestuia, în procedura admisibilității în principiu prevăzută de dispozițiile art. 431 C. proc. pen.

În cadrul acestor dispoziții cu caracter special care reglementează o etapă distinctă, a admiterii în principiu a contestației în anulare, legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea atacării pe calea apelului a hotărârilor pronunțate în cadrul procedurii de examinare a admisibilității în principiu, indiferent de tipul hotărârii pronunțate.

Este adevărat că dispozițiile art. 432 alin. (4) C. proc. pen. stabilesc faptul că sentința dată în contestația în anulare este supusă apelului, iar decizia dată în apel este definitivă, dar aceste dispoziții reglementează procedura de judecare a contestației în anulare după parcurgerea procedurii prealabile, așadar ulterior admiterii în principiu reglementată de art. 431 C. proc. pen.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale anterior menționate, rezultă că atât încheierea prin care se dispune admiterea în principiu a contestației în anulare, cât și sentința sau decizia prin care se dispune respingerea, ca inadmisibilă, a contestației în anulare, în cadrul procedurii de examinare a admisibilității în principiu, prevăzută în art. 431 din C. proc. pen., sunt hotărâri definitive, nesupuse căii de atac a apelului, cum este și cazul deciziei penale împotriva căreia s-a formulat prezenta cale de atac.

Prin urmare, aplicabilitatea dispozițiilor art. 432 alin. (4) din C. proc. pen., referitoare la căile de atac în materia contestației în anulare, privește exclusiv hotărârile judecătorești pronunțate în procedura de judecare a contestațiilor în anulare care au fost admise în principiu.

În același sens este și doctrina pronunțată în materie, atât după intrarea în vigoare a noului C. proc. pen., cât și anterior acestui moment, care a subliniat caracterul definitiv al hotărârii prin care instanța respinge în principiu contestația în anulare.

Mai mult, sub aceste aspecte, relevante sunt cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 5/2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 248 din 10 aprilie 2015.

Se constată, aşadar, că apelantului contestator A. nu îi este recunoscută calea de atac împotriva deciziei penale prin care s-a respins, ca inadmisibilă, contestaţia în anulate formulată de acesta, întrucât a fost formulată împotriva unei soluţii nesusceptibile de reformare. Astfel, prin promovarea acesteia, contestatorul a încălcat principiul unicităţii căii de atac prevăzut de lege.

Recunoaşterea unei căi de atac în alte situaţii decât cele prevăzute de legea procesuală constituie o încălcare a principiului legalităţii acesteia, precum şi a principiului constituţional al egalităţii în faţa legii şi autorităţilor şi din acest motiv, apare ca o situaţie inadmisibilă în ordinea de drept.

Inadmisibilitatea reprezintă o sancţiune procedurală care intervine atunci când părţile implicate în proces efectuează un act pe care legea nu îl prevede sau îl exclude, precum şi în situaţia când se încearcă exercitarea unui drept epuizat pe o altă cale procesuală ori chiar printr-un act neprocesual.

Concluzionând, în condiţiile în care calea de atac de faţă a fost exercitată împotriva unei hotărâri definitive, Înalta Curte va constata că apelul formulat în cauză de contestatorul A. este inadmisibil, urmând a-l respinge ca atare.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie va respinge apelul formulat de contestatorul A. împotriva Deciziei penale nr. 1217 din 27 septembrie 2019, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, secţia a II-a penală, ca inadmisibil.

În baza art. 275 alin. (2) din C. proc. pen., va obliga apelantul la plata cheltuielilor judiciare către stat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge, ca inadmisibil, apelul formulat de contestatorul A. împotriva Deciziei penale nr. 1217 din data de 27 septembrie 2019, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, secţia a II-a penală.

Obligă apelantul contestator la plata sumei de 200 RON, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.